

กิตติได้ดี

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๖๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “เป็นโยมสวดมนต์เสียงดังเท่าพระได้หรือไม่”

หลวงพ่อบ : คำถามเลยนะ แหม! ถามมาได้

ถาม : ๑. เวลาทำวัตรสวดมนต์ร่วมกับพระสงฆ์ หากโยมออกเสียงดังเท่ากับเสียงพระได้หรือไม่ จะทำให้พระท่านอาบัติหรือไม่

๒. พระอรหันต์ยังมีความง่วงอยู่หรือไม่ หรือท่านตัดความง่วงได้เด็ดขาดแล้ว ไม่มีความง่วงอีกแล้ว

กราบขอพระคุณ

หลวงพ่อบ : แล้วยังพูดด้วยนะ

ถาม : กราบขออภัยในการพิมพ์คำถามจากมือถือ อาจจะไม่เหมือนตัวพิมพ์จากคอมพิวเตอร์

ตอบ : โอ้โฮ! สุกยอดเลย

“๑. ทำวัตรสวดมนต์ร่วมกับพระสงฆ์ หากโยมออกเสียงดังเท่าพระได้หรือไม่”

ได้ ได้ด้วย ดังกว่าก็ได้ เบากว่าก็ได้ ได้ทั้งนั้นนะ สวดมนต์ร่วมกับพระสงฆ์ ถ้าไม่สวดมนต์ร่วมกับพระสงฆ์ เราสวดมนต์โดยส่วนตัวของเรา เราสวดในใจก็ได้ สวดออกเสียงก็ได้ ถ้า ง่วงนอน ตะโกนเอาก็ได้

การสวดมนต์ก็คือการสวดมนต์ การสวดมนต์เป็นการเจริญพุทธมนต์ เป็นการเจริญพุทธพจน์ เป็นการสรรเสริญพุทธคุณ คุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สรรเสริญ การสรรเสริญคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คำสวดมนต์ สวดมนต์มันได้บุญอยู่แล้ว

คำว่า “ได้บุญอยู่แล้ว” เวลาสวดร่วมกับพระ จะเสียงดังเท่าพระหรือไม่ เสียงดังกว่าพระหรือไม่ มันพูดถึงเรื่องความผิดของพระ พระเป็นอาบัติหรือไม่

ไม่เป็นทั้งสิ้น เว้นไว้แต่มันเป็นมารยาท เราไปงานใด ถ้างานใด ถ้าเป็นงานทางราชการ งานราชพิธี งานราชพิธีไม่ได้เข้าด้วย ไม่มีบัตรไม่ได้นั่ง งานราชพิธีไม่มีสิทธิ์หรงก งานราชพิธีของเขา มันก็ดูที่กาลเทศะ กาลเทศะว่างงานนั้นเขางานเพื่ออะไร

ถ้างานนั้นเป็นงานร่วมสามัคคี ตะโกนได้เลย เขาชอบให้มีความสามัคคี ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แต่ถ้าเป็นงานราชพิธี งานต่างๆ เขาก็ต้องการความศักดิ์สิทธิ์ งานในพื้นที่มันเป็นกาลเทศะ เราเข้าใจได้

แต่ถ้ามันเป็นลูกทุ่งอย่างพวกเรานี้ได้เลย ตะโกนได้เลย บ้านนอกอย่างพวกเรานั้นไม่มีใครสวดอยู่แล้ว ตะโกนได้เลย

แต่ตะโกนเสียงดังเสียงเบาขนาดไหนมันก็เป็นเจตนาของเรา เป็นคุณงามความดีของเรา แต่ถ้าเป็นคุณงามความดีจริงๆ นะ ในประวัติหลวงปู่ชอบ หลวงปู่ชอบท่านไปอยู่ที่ถ้ำที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ท่านก็สวดมนต์ธรรมดา นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ท่านบอกว่าท่านสวดมนต์ธรรมดา ท่านเล่าให้หลวงตาฟัง

เพราะหลวงตาตอนที่ท่านเก็บท่านแสวงหาข้อมูลจะเขียนประวัติหลวงปู่มั่น ตอนที่ท่านจะเขียนประวัติหลวงปู่มั่น ท่านจะไปหาข้อมูลจากหลวงปู่ชอบ หลวงปู่ขาว หาจากประวัติครูบาอาจารย์

ท่านบอกว่า ช่วงที่ว่าท่านไม่ได้อยู่กับหลวงปู่มั่น ใ้ตอนนั้นท่านต้องการคนที่อยู่กับหลวงปู่มั่น ท่านไปหาข้อมูล ไปสืบเสาะเอาประวัติพวกนี้ แล้วมันเข้าไปแล้วมันได้ไปเห็นจริตนิสัยไปคลุกคลีกันไง

ผู้ที่จิตใจที่เป็นธรรม จิตใจที่กว้างขวาง เห็นว่าการกระทำของหลวงตามันจะเป็นประโยชน์กับวงการกรรมฐาน เขาจะให้ข้อมูล เขาจะส่งเสริม

ไข้วพวกที่ใจคับแคบนะ “ไม่ได้ ความรู้ของฉัน ฉันต้องเก็บไว้เป็นเอกเทศ” อย่างนี้มันก็มี
นะ ท่านเล่าให้ฟังหมดนะ

แปลก เราไปอยู่กับท่าน เราแสวงหาความรู้ เราพยายามแบบว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์ๆ
ท่านพูดให้ฟัง ท่านเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง

แล้วตอนนี้มันก็กลับมาตรงนี้ กลับมาที่ว่า หลวงปู่ชอบ เวลาท่านอยู่เพชรบูรณ์ ท่านก็
สวดมนต์ของท่านนี่แหละ นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อย่างนี้ แล้วถึงเวลาแล้ว ธรรมดาพระก็ต้อง
ย้ายที่ คือวิวอกไปเรื่อยๆ เทวดาเข้ามาในนิมิตเลย นิมิตให้บอก ว่า เวลาท่านสวดมนต์

นี่ไง จะเข้าสวดมนต์ตรงนี้แหละ

บอก เวลาท่านสวดมนต์ อู้ฮู! มันมีความสุข มันกังวานไปทั่ว เทวดามีแต่ความรุ่มเย็นเป็น
สุข อยากอาราธนา นิมิตให้อยู่ที่นั่นนานๆ เพราะหลวงปู่ชอบอยู่ที่นั่นแล้วพวกเทวดา อินทร์
พรหมเขามีความสุขมาก พวกเทวดา รุกขเทวดาพื้นที่เขามีความสุข เขาชุ่มชื้น เขาขออาราธนา
ไม่ให้ไป ให้อยู่ที่นั่น

แต่ท่านก็บอกว่า มันก็เป็นนิสัยของกรรมฐานนะ เพราะกรรมฐานแสวงหาที่วิวอก ไป
วิวอกอยู่ที่ไหนชั่วคราวก็เปลี่ยนที่ไปเรื่อยๆ

ท่านบอกว่าท่านสวดมนต์นี่ไง นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต ท่านพูดให้หลวงตาฟัง ท่านบอก
ว่า เราก็ไม่ได้ตะโกนนะ เราก็ไม่ได้สวดเสียงดังนะ

เพราะอะไร เพราะพระกรรมฐาน พระปฏิบัติ เขาสงวนความสงบความวิวอก แล้วสงบ
วิวอก ตัวเองก็รู้อยู่แล้ว ก็เหมือนกับเราบ่นนี้แหละ นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต แต่เทวดา อินทร์ พรหม
บอก อ้อโฮ! เสียงมันกังวาน มันกังวานไปทั่ว มันชุ่มชื้น มันอบอุนนะ

เราจะบอกว่า คนที่มีคุณธรรมเขาจะสวดเสียงเบาๆ มันก็มีคุณประโยชน์ มันก็ระปือลือ
ลั่นไปในวัฏฏะ คนที่มีคุณธรรมนะ

ไม่ต้องมาบอกว่า “เวลาทำวัตรสวดมนต์กับพระสงฆ์ออกเสียงดังเท่าพระได้หรือไม่ พระจะเป็นอาบัติหรือไม่”

แหม! กังวลไปเหลือเกินนะ กังวลว่าคนอื่นเขาจะเป็นอาบัตินะ ใ้เราตะโกนเสียงดังๆ ก็ได้ มันอยู่ที่กาลเทศะนี่หนึ่ง เราจะบอกว่าเป็นอย่างนั้นๆ ไม่ใช่หรอก ถ้าเป็นอาบัติ ไม่มีอาบัติ แต่ถ้าพระเขาทำเป็นราชพิธี เขาทำคุณงามความดีของเขา แล้วเราไปตะโกนบ้าบอคอแตกอยู่ที่กลางวงสวดมนต์ เราก็เป็นคนบ้า แต่ถ้าเราทำเพื่อประโยชน์ เพื่อคุณงามความดี เป็นคุณงามความดีทั้งนั้นนะ มันอยู่ที่มารยาท

เราจะบอกว่า ใ้เรื่องนี้แค่เรื่องมารยาทก็ต้องถามมานะ เออ! แปลก

เราก็ดูที่มันสมควรหรือไม่สมควรละ แต่ถ้าจิตใจเราดีงาม เวลาคนเรา เวลาคนที่มาถามปัญหา สิ่งที่ถูกที่สุดส่วนกุศลดีที่สุด เวลาภาวนาแล้ว สวดมนต์ เราอุทิศส่วนกุศล เวลาอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเรา เวลาภาวนาขึ้นมา ออกจากภาวนา นั้นนะจิตที่มันดีที่สุด นั้นนะจิตที่มันสงบร่มเย็น

ถ้าเรามีความสุขแล้วขอให้สรรพสัตว์ในโลกนี้มีความสุขเหมือนจิตดวงนี้ มีความสุขเหมือนที่เราได้สัมผัสนี้ เวลาทุกข์ยาก ทุกข์ยากมันก็รู้ของมัน เวลามันสุขมันมีความสุขสงบ ขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลายได้รับรสชาติอย่างนี้ นี่แผ่ส่วนกุศลอย่างนี้ออกไปมันจะได้บุญกุศลไป ของนี้ของพี่น้อง ของชาวพุทธ แต่เขาก็ถามมา

“๒. พระอรหันต์ยังมีความง่วงอยู่หรือไม่ หรือท่านตัดความง่วงได้เด็ดขาดแล้ว ไม่มี ความง่วงอีก”

เดี๋ยวเราต้องไปถามพระอรหันต์ก่อน เราก็ไม่รู้ ถามว่าพระอรหันต์มีความง่วงหรือไม่ แล้วใครจะตอบละ

ใ้ความง่วงหรือไม่ง่วงนะ อยู่ในพระไตรปิฎกมีเยอะมาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ “สารีบุตร เธอแสดงธรรมเถิด เราจะพักผ่อน”

“สารีบุตรฯ” ท่านให้พระสารีบุตรเทศนาว่าการแทนท่านมากมาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านจะพักผ่อนก็คือท่านนอน “เราจะพักผ่อน” พุทธกิจ ๕ ทำงานทั้งวันทั้งคืนฯ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังขอเวลาพักผ่อน

“พระอรหันต์ท่านยังมีความง่วงอยู่หรือไม่”

เราจะบอกว่า พระอรหันต์ตัดกิเลสแล้วหมดสิ้น ถ้าสิ้นกิเลสแล้วนะ เหนือทุกๆ อย่าง ความง่วงเหงาหาวนอนต่างๆ มันเป็นเรื่องกิริยา มันเป็นเรื่องของธาตุขันธ์ มันเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ เป็นเรื่องปกติของคน

รถติดเครื่องทั้งวันเลย แล้วขับมาทั้งวันเลย ไม่ต้องจอด คุยสิ รถมันจะอยู่ได้ไหม บ้านเรือนของคนมีชีวิต บ้านเรือนของคนเขายังต้องซ่อมแซมทาสี ซ่อมแซมตลอดเวลา แล้วร่างกายของมนุษย์ เราบอก โอ๊ย! มันจะเป็นอย่างนั้น

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงตาท่านพูดบ่อย บอก พระอรหันต์ไม่นอน รัตตัญญู ราตรีเดียวใจ

ผู้ที่มีราตรีเดียวไม่เคยนอนเลย อย่างนั้นก็ดึงเอาไม้ค้ำลูกตาไว้เลย ใครอยากเป็นพระอรหันต์ก็ปั้นรูปปั้นไว้รูปหนึ่ง นี่พระอรหันต์ เพราะไม่เคยนอนเลย

เวลาในธรรม เวลาปฏิบัติธรรมไปแล้ว ใจพวกซี้กลาก ใจพวกซี้กลากนี่นะ มันจะตั้งกติกาศั้นมา ทำอย่างนี้ๆ แล้วเป็นพระอรหันต์ แล้วมันก็ทำแบบนั้นนะ แล้วเป็นอะไรละ

เออ! แต่มันไม่บอกว่าฆ่ากิเลสอย่างไร มันไม่บอกเลยว่าจิตพระอรหันต์ที่ว่าเหนือโลกเหนือโลกตรงไหน เหนือโลก เหนือโลกอย่างไรถึงสิ้นกิเลส

ถ้าสิ้นกิเลสไปแล้วนะ ใจง่วงเหงาหาวนอนมันเป็นเรื่องของร่างกาย เวลาหลวงตาท่านพูดไป เวลาท่านบอกว่า ขันธ์ ๕ ทำงาน ขันธ์ ๕ ทำงาน เวลามันสิ้นสะเทือน เวลามันมีอะไรสิ้นสะเทือนในหัวใจของท่าน ขันธ์ ๕ มันทำงาน ขันธ์ ๕ ทำงาน

ภารา หเว ปญจกขนุธา พระอรหันต์นะ ขันธ์เป็นภาระ เป็นเครื่องรักษาคุณแลมัน

แต่ถ้าเป็นภวานะ ชันธมาร เป็นปุกุชนี่ชันธมาร ชันธเป็นมารหมด ความเป็นมารคือ ความโศก ความทุกข์ ความระทม นั่นนะกิเลส เวลาถ้ามีกิเลสอยู่ ชันธมันทับตายเลย

แต่ถ้าเป็นพระอรหันต์นะ ท่านก็มี **ภารา หเว ปญจกฺขนฺธา** ชันธนี้เป็นภาระหน้าที่ที่จะ ดูแล ถ้าใครดูแล มันก็สุขสบาย สุขสบายคือว่ามันไม่บีบคั้นใจ แต่ถ้าไม่ดูแล เจ็บไข้ได้ป่วยมันก็ บีบคั้นใจ ชันธมันก็บีบคั้น คือว่ามันเป็นธาตุชันธที่มันมีอยู่ มันเป็นส่วนที่เหลืออยู่ของพระ อรหันต์นะ

แต่พระอรหันต์จะง่วงนอนหรือไม่ง่วงนอน เราต้องไปถามพระอรหันต์ก่อน เราก็ไม่รู้ เรา ก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันจะง่วงหรือไม่ง่วง เพราะไม่รู้ แต่เราต้องไปถามพระอรหันต์ก่อนแล้วจะ กลับมาตอบมึง

แต่ถ้าบอกว่า “หรือว่าท่านตัดความง่วงแล้วได้เด็ดขาด”

ท่านตัดกิเลสได้เด็ดขาด

นี่ไง มันมีที่เราเล่าให้ฟัง เราไปเจอ เขาพาพระมาหาเราไง เขาบอกว่านี่เป็นพระ อนาคตามี ไฉ่โฮ! ลูกศิษย์เขาชื่นชมกันมากนะ พวกมันมาเต็มเลย ว่านี่เป็นพระอนาคตามี

เราก็ถามว่า ทำไมถึงเป็นพระอนาคตามีละ

เพราะละความกลัวได้

เราบอกว่า พระอนาคตามีไม่ใช่ละความกลัว เขาละกามราคะ ปฏิฆะ พระโสดาบันละ สักกายทิฏฐิ วิภิจฉา สัตถัพพตปราคาส พระสกิทาคามี กามราคะ ปฏิฆะอ่อนลง พระอนาคตามี ละปฏิฆะ กามราคะขาด สังโยชนเบื้องต่ำขาด นี่เขาละกิเลสเขาละอย่างนี้

เขาบอกว่า อย่างนั้นเป็นสกิทาคามี

สกิทาคามีเขาต้องละอย่างนี้

อย่างนั้นเป็นโสดาบัน

โสดาบันต้องละอย่างนี้

ไม่มีอะไรเลย

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าพระอรหันต์ละง่วงนอน ยาบ้าขายดีเลยนะ เรากินตลอดเลย หูตาสว่าง โพลง พระอรหันต์เต็มไปหมดเลย พระอรหันต์ละความง่วง

นี่ไง เราไปตั้งกติกากันขึ้นมาด้วยความสัพเพหระ แล้วถ้าใครทำได้ก็เป็นพระอรหันต์ หรือ...ไม่ใช่

พระอรหันต์เขาฆ่ากิเลส เขาละสังโยชน์ ๑๐ ถ้าละสังโยชน์ ๑๐ นู่น ใ้่งวงเหงา หาวนอนมันตั้งแต่พระโสดาบัน พระโสดาบัน สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส วิจิกิจฉา นิ वर्ณธรรม ๕ นั้นนะง่วงเหงาหาวนอน

เวลาพวกเราปฏิบัติ ใ้้ความง่วงเป็นอุปสรรคมหาศาลเลย ใ้้ความง่วงนี่ เวลานั่งแล้ว สัปหงกโงกง่วง พระโมคคัลลานะยังเจอเลย พระโมคคัลลานะก็นั่งสัปหงกโงกง่วง พระพุทธเจ้าไปบอกเลย เอน้ำลูบหน้า

เวลาเราปฏิบัติ เพราะอะไร เพราะเรามีกิเลสอยู่แล้วไง โดยพื้นฐานพวกเรามีกิเลส ใ้้ ความง่วงเหงาหาวนอนมันก็เลยเป็นความมกตถ่วง

แต่ถ้าคนที่ไม่ม่กิเลส ง่วงเหงาหาวนอน ดี ภูจะได้นอน ภูอยากนอน มันนอนไม่หลับ ง่วงได้นอนเลย ถ้ามันม่กิเลสแล้วง่วงนอนมันม่เป็นปัญหาไ้ ความง่วงหรือม่ง่วงมันม่ใช่ กิเลส มันม่บีบคั้นหัวใจเรา มันม่ทำให้เ็งเป็นทุกข์ไ้

แต่ที่เรากำลังปฏิบัติอยู่ เราอยากจะได้เบ้ยดี เราทำงานอยู่ แล้วความง่วงมันมกตถ่วง เรา ใ้้มีปัญหา ใ้้่งวงหรือม่ง่วง โดยส่วนตัวของมัน ใ้้กิเลสของเรา ใ้้กิเลสของเรานี้ตัวร้าย

นี่ไง เวลาบอกว่า เขาละความกลัวได้เขาเป็นพระอนาคามี

อย่างนั้นคนม่กลัวผีมันก็เป็นพระอนาคามีสิ เวลาคนกลัวที่สูงนะ เขาขึ้นที่สูงนะ เขียวแตกเลยละ คนขึ้นที่สูงถ้าเราม่กลัว แสดงว่าเราเป็นพระอนาคามีสิ

สองคน คนหนึ่งกลัวที่สูง มันขึ้นไปเหยียดแตกเลย อีกคนไม่กลัวเลย ใ้คนไม่กลัวเป็นพระอนาคามีหรือ...ไม่เกี่ยวกันเลย

นี่ก็เหมือนกัน ใ้ละความง่วงก็เหมือนกัน ไม่เกี่ยวกันเลย ไม่เกี่ยวเลย เป็นไม่เป็นเขา ละที่กิเลสตัดหาความทะยานอยาก สังโยชน์ ๑๐ นุ่น

ใ้มันเป็นเรื่องปกติสามัญสำนึกของสิ่งมีชีวิต ใ้พวกความง่วงเหงาหาวนอนนี้ แล้วถ้าอย่างที่ว่า ถ้าเวลาคนมีกิเลสหนา ความง่วงเหงาหาวนอนกระที่บ้ำ ใ้โฮ! ทุกข์ยากมาก

แต่เวลาเราชำระล้างกิเลสไปแล้วเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไปแล้วจบ จบหมดนะ ละที่กิเลสแล้วอย่างที่ว่า พระอรหันต์มีราตรีเดียวคืออยู่กับปัจจุบันตลอด คำว่า “มีราตรีเดียว” คือไม่มีอดีตอนาคต อยู่กับปัจจุบัน

ใ้โลกเขาตีความกันนะ “ใ้โฮ! พระอรหันต์มีราตรีเดียว ไม่เคยง่วงนอนเลย”

เอาไม้ค้ำลูกตาไว้ อยากเป็นพระอรหันต์ใ้ จะทำพระพุทธรูปปางใหม่ ปางเอาไม้ค้ำลูกตาไว้ จะปั้นพระพุทธรูปใหม่เลย ปางไม้ค้ำลูกตา

ใ้มันเป็นความคิดใ้ เป็นความคิดความรู้สึกรู้สึกของคน เวลาคิดมากก็ปัญหาาก็ถามมากนี้แหละ ถ้าปัญหาถามมาก มันก็อยู่ที่คนคิดดี คนคิดเจตนาดีหรือคนมันเจ้าเล่ห์ เจ้าเล่ห์มันก็ใ้กิเลสมันหลอกทั้งนั้นนะ ถ้ามันไม่เจ้าเล่ห์มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง จบ

ถาม : เรื่อง “กราบนมัสการหลวงพ่อเมตตาจากพระอาจารย์ครับ”

ตอบ : เขาบอกว่า เขานอนหลับแล้ว เขากลับหลับไปแล้วไม่ตื่น เขากลับหลับไปแล้วจะตายไปเลย นี่พูดถึงกลัวว่าจะหลับแล้วมันจะตายไปเลย เพราะเวลาเขานั่งไปแล้วมันมีร้อยแปดพันเก้าไม่อ่าน ไม่อ่านเพราะอะไร ไม่อ่าน เดียวเราจะสรุปใ้

ไม่อ่านใ้ใหม่ เขาก็บอกว่า เขานอนไปแล้วมันจะไปรู้ไปเห็นอะไรร้อยแปดเลย พอนอนไปแล้วมันเหมือนกับคนที่มันไม่รู้เรื่องร่างกายเลย บางที่ก็เห็นกาย บางที่ก็ไม่เห็นกาย อะไรร้อยแปดเลย

แล้วสรุป “ผมเผ้าสังเกตอาการมาได้สักระยะพอสมควรแล้วครับ จึงขอกราบเรียนถามท่านอาจารย์ดังนี้ว่า มันคืออะไร แล้วผมจะต้องทำอย่างไรต่อไปครับ” นี้พูดถึงว่าคำถามของเขานะ

แล้วเราก็จะย้อนกลับมาต้นเรื่อง ต้นเรื่อง กรมสุขภาพจิต ในสังคมไทย ๓๐ เปอร์เซนต์ เป็นโรคซึมเศร้า ๘ เปอร์เซนต์เป็นที่ไม่แสดงอาการ แล้วจิตเภท จิตเภทในสังคมไทยมีมากมาย ฉะนั้น เวลาเขามีมากมาย จิตที่มันผิดปกติมันมีอาการของมัน แล้วแต่ว่าอาการมันหนัก หรืออาการระดับปานกลาง หรืออาการเล็กน้อย ถ้าอาการที่มันหนักมันก็แสดงอาการของมันร้อยละแปด

ที่นี้คนเวลามันทุกข์มันยากขึ้นมาในสังคม พอสังคมมันทุกข์มันยากขึ้นมา ในพระพุทธศาสนาเรา ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในศาสนาเป็นที่พึ่งที่อาศัย เขาว่าพึ่งศาสนา เวลาพึ่งศาสนา เข้ามาจะมาประพฤติปฏิบัติ เวลาจะมาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาก็ปฏิบัติเพื่อให้จิตมันกลับมาเป็นปกติ

จิตเป็นปกติ จิตเป็นปกติก่อน จิตเป็นปกติ จิตเป็นสัมมาสมาธิ จิตยกขึ้นวิปัสสนา มันเป็นสติ มหาสติ สติอัตโนมัติ สติที่คนสมบูรณ์อย่างนั้นมันจะไม่มีอาการร้อยละแปดพันเก้าแบบผู้ที่ถามมา ๒ คำถามนี้

แล้ว ๒ คำถามนี้ เวลาแสดงอาการมา เวลาของเรา ในวัดเรามีผู้ที่มาประพฤติปฏิบัติหลายคนมาก มันเป็นเรื่องกรรมของสัตว์นะ เวลาคนเกิดมามันผิดปกติมาตั้งแต่เด็ก ๆ

มีหลายคนที่มาที่นี้แล้วญาติเขามาบอกว่าเขาผิดปกติมาตั้งแต่ ๗ ขวบ ๕ ขวบ ๑๐ ขวบ แล้วพ่อแม่ก็พาไปโรงพยาบาล พ่อแม่พาไปโรงพยาบาล โรงพยาบาลเขาก็คุ้มครองอยู่ด้วยการให้ยา การให้ยา เขาให้ยาอยู่ เขาก็เหมือนเป็นคนปกติ พอเป็นปกติแล้ว เขามีการศึกษา นะ ศึกษาจบแล้วมีหน้าที่การทำงานของเขา เขาก็ต้องมีอายุของเขาตลอดๆ เพราะอะไร เพราะเขารู้ตัวของเขาเองว่าเขาเป็นอะไรอยู่ใช่ไหม

ในเรื่องเคมี ในร่างกายของคนที่ไม่ปกติมันจะมีเคมีต่างๆ ที่มันแสดงของมัน เขาก็ต้องมี ยาควบคุมของเขา ที่นี้ยาควบคุมของเขา เขาก็กินยาของเขา กินยาของเขา เขาก็มีความสุขในชีวิตของเขาในระดับหนึ่ง

แต่พอการประพุดิปฏิบัติที่มันเข้มแข็งขึ้นมา มันเข้มแข็งขึ้นมา การปฏิบัติ ศาสนาเป็นที่พึ่งของสัตว์โลก เวลาคนที่มาประพุดิปฏิบัติ ถ้าจิตเขาผิดปกติขึ้นมา เวลาเขาปฏิบัติ ทุกคนอยากจะวางยาได้ อยากจะวางยาคือปลอดพ้นจากการใช้ยาควบคุม

เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะเวลาท่านพูดถึงคนที่นอนไม่หลับ คนที่กินยาอยู่ที่นี่ ท่านบอกให้กินยาไปเรื่อยๆ เสร็จแล้วให้ฝึกหัดพุทโธๆ แล้วลดยาลงๆ ลดยาจนกว่ามันจะเป็นปกติ

เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ กรณีนี้เกิดมามากมาย มากมายก็ส่วนที่มากมาย แล้วเวลาถ้ามันลดยาๆ ไป ลดยาจนควบคุมตัวเองได้ แล้วเวลาคนปฏิบัติถ้าควบคุมตัวเองไม่ได้ก็กลับมาเพิ่มยาขึ้นมา เพื่อให้มันเป็นปกติขึ้นมา

ถ้ามันเป็นปกติขึ้นมา คำว่า “เป็นปกติ” แล้วเป็นปกติ ผู้ที่ประพุดิปฏิบัติใหม่ ปฏิบัติใหม่เราพยายามทำความสงบของใจเราเข้ามา ทำความสงบของใจเราเข้ามา ถ้าใจมันสงบได้ โดยที่จิตมันไม่ผิดปกติ เห็นไหม เรายังรักษาใจเราได้แสนยากเลย

แล้วคนที่ผิดปกติมาเหมือนคนที่ติดลบมา คนที่ติดลบมาจะทำให้มันกลับมาเป็นปกติ แล้วกลับมาเป็นปกติแล้วต้องทำให้เกิดความสงบขึ้นมาอีกขั้นหนึ่ง นี่มันเป็นขั้นๆ ขึ้นไป

ฉะนั้น ถ้ามันผิดปกติมาจากนั้น เวลาเข้ามาในศาสนา มันมีพระหากิน ศาสนาเป็นศาสนาหากิน เวลาชี้เลยนะ “อ้อ! นี่โดนของ โอ้ย! นี่ผิดปกติ ต้องแก้กรรม”

มันเป็นของมันอยู่แล้ว โดยคุณไสยๆ คนที่เขาทำคุณไสยกัน ทำคุณไสยนั้นมันก็เป็นธุรกิจอีกอย่างหนึ่ง ธุรกิจในทางโลก เขามีธุรกิจด้วย เขามีคุณไสย มีเพื่อประโยชน์ของเขา เพื่อ

การครอบงำ เพื่อการตกลงในการเจรจาของเขา มีคุณไสยร้อยแปดในโลก เพราะอะไร เพราะลัทธิ
ความเชื่อมั่นร้อยแปด

ฉะนั้น พอร้อยแปดขึ้นมา พอมันผิดปกติ พระที่ไม่มีจุดยืนก็ชี้เลย ถ้าจะหาผลประโยชน์
“นี่คนนี่โดนของ ต้องแก้” แล้วพอแก้ขึ้นไป นี่เหยื่อทั้งนั้น

ถ้ามันไม่เป็นเหยื่อ คุณสิ เวลาหลวงตา ครูบาอาจารย์ของเรา พระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์ ให้ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้ามีศีล ๕ ศีลโดยสมบูรณ์ ของนั้น
เข้ามาไม่ได้

เวลาจะแก้ หายใจเข้านิกพูท หายใจออกนิกโร ให้พุทโธๆๆ พุทโธจนกว่าสิ่งที่ว่า
ผิดปกตินี้มันเบาบางลง แต่มันยาก มันยาก เพราะเราจิตที่เป็นปกติเราจะทำสมาธิเรา
ยังทำได้แสนยาก

จิตที่บกพร่อง จิตที่ต้องใช้ยามคุมอยู่ มันผิดปกติอยู่แล้ว พอความผิดปกตินั้นคืออะไร
คือมันควบคุมตัวมันเองไม่ได้ ถ้ามันควบคุมตัวเองไม่ได้

แล้วเวลาในพระพุทธศาสนา สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน ถ้าสมถกรรมฐาน สมถะ
แล้วก็มีคนพยายามตีมัน “โอ้ย! สมถะมันจะเกิดนิมิต มันไม่เป็นปัญญา มันไม่
พระพุทธศาสนา แล้วพวกเราพระพุทธศาสนา วิปัสสนาๆ วิปัสสนาไปเลย”

วิปัสสนาคือการใช้ความคิด จิตที่มันผิดปกติ ความผิดปกติขึ้นมาคือมันฟุ้งซ่าน พอมัน
จะวิปัสสนาไป มันก็ละละละ เพราะมันผิดปกติอยู่แล้ว พอใช้ปัญญาๆ ปัญญาอะไร
ปัญญาอย่างไร

ผู้ที่มาประพฤติปฏิบัติเนะ ในนี้ไม่มี ในวัดหลายคนมากที่เขากินยาอยู่ เวลากินยาอยู่เนะ
เริ่มต้นหลายคนเนะ เวลามาถามเราก็ถามเรื่องภาวานานี้แหละ เราก็ตอบเรื่องภาวานา แต่เวลาเขา
ใช้ปัญญาอย่างนั้นๆ เราก็ฟัง สุดท้ายเราบอกต้องแก้กันอย่างนั้นๆ เขาก็แก้สองสามหน

สุดท้ายแล้วเขาก็มาหาเราเนะ เพราะอะไร เพราะมันจะเป็นผลลบกับเขาไป “หลวงพ่
คะ หนูกินยาอยู่ค่ะ” ถ้าหนูกินยาอยู่ แสดงว่าหนูนี้เป็นสุภาพบุรุษ เป็นสุภาพสตรีที่ดี

ถ้าหนักินยาอยู่คะ ให้อธิษฐานให้หยุดชะ แล้วกลับมาหายใจเข้าลึกๆ หายใจ
ออกลึกๆ อย่างเดียว ต้องกลับมาเป็นปกติก่อน การกลับมาเป็นปกติ

นี่ไง เมื่อก่อนตอนเศรษฐกิจเราไม่ดี ในหลวงบอกว่าตอนนี้เศรษฐกิจเมืองไทยกำลัง
เจริญ เขาก็ถามใหญ่เลย มันเจริญตรงไหน เจริญตรงไหนกับพวกแกกรรมง เจริญมาก

นี่ในหลวงท่านพูดนะ เมืองไทย พระเป็นจิตแพทย์ ในยุโรป คนที่ผิดปกติต้องไปหา
จิตแพทย์ ไปหาจิตแพทย์ต้องมีค่าใช้จ่ายมาก ในพระพุทธศาสนาเป็นจิตแพทย์ที่ดี แล้วไม่เสีย
ค่าใช้จ่าย แล้วถ้าคนไปที่ถูกต้อง

แต่จิตแพทย์เขาต้องเรียนจบเขาถึงได้เป็นจิตแพทย์ นี่เหมือนกัน ใจของเรา พระที่
ประพฤติปฏิบัติถ้ามันรู้มันเข้าใจเรื่องจิต มันจะแก้เรื่องจิตได้ แต่จิตแพทย์ที่ไม่ได้เรียนมาเลย
มันก็เป็นคุณไสย เป็นไสยศาสตร์ เป็นสิ่งที่ไปพัวพันกันอยู่อย่างนั้น

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าเขาถามว่า “ของผมเป็นอะไรครับ”

นี่ก็เหมือนกัน จิตเขาเป็นอย่างนั้นๆ พอเป็นอย่างนั้นๆ มันจะมากำกับสติปัฏฐาน
๔ ของพระพุทธศาสนา ๔ สติปัฏฐาน ๔ ของพระพุทธศาสนานะ ทำจิตให้สงบก่อน พอจิตสงบแล้ว
พิจารณาภายใน

แล้วที่มันเห็นมันก็เห็นภายใน ที่เขียนมาก็เห็นภายใน เห็นภายในอย่างนั้น ภายในนอนอยู่
ภายในหลุดออกไป จิตอยู่นี้ เห็นร่างกายนอนอยู่ข้างนอก ร่างกายนอนอยู่ข้างใน แหม! จิตคิดอย่างไร
ภายในไปหมดเลย ผมเป็นอะไรครับ

นี่เขาถาม “ผมเป็นอะไรครับ”

เราพูดด้วยความสัตย์ ไม่ได้พูดเพื่อความผิดพลาดหรือความไม่เป็นความดีกับใครทั้งสิ้น
โดยสุภาพบุรุษหรือสุภาพสตรี ใครมีปัญหาสิ่งใดก็แล้วแต่ ตอนนี้ ๓๐ บาทรักษาทุกโรคมันเปิด
โอกาสให้พวกเราได้เข้าไปปรึกษาแพทย์

จิตของคน อย่างเช่นที่ว่า ที่มาวัดนี่นะ เขามาสารภาพกันเองว่า พ่อแม่เขามาบอกว่า ลูกเขาเป็นมาตั้งแต่ ๗ ขวบ ๘ ขวบ อย่างนี้มันชัดเจน พ่อแม่เขาดูแลรักษามา แล้วในปัจจุบันนี้ เขาก็ยังกินยาของเขากันอยู่ แล้วเขาก็มาที่วัดด้วย

แล้วพอมานี้ที่วัดแล้วเขากลับไปเขาบอกว่า โอ้โฮ! เขาดีขึ้น ลูกเขาดีขึ้น การไปหาหมอก็ ระยะห่างมากขึ้น ทุกอย่างดีขึ้น เพราะว่าเขาดูแลกันมา พ่อแม่เขาดูแลลูกเขามาตั้งแต่เล็กแต่น้อย

ไอ้ของพวกเรากลับมานี้ผิดปกติ เราไปหาจิตแพทย์มันจะผิดตรงไหน มันเป็นประโยชน์กับเรานะ เราไปหาหมอ หมอเขาจะช่วยเอายาควบคุมเคมีในร่างกายของเรา แล้วอาการที่เห็นๆ เพราะอะไร ที่เห็นเพราะเดี๋ยวนี้เขามาหัดภาวนา พอหัดภาวนาแล้วจะเห็นอย่างนั้นๆ

เราไม่เชื่อเลย เราไม่เชื่อเพราะอะไร เราไม่เชื่อเพราะว่าสิ่งที่นักปฏิบัติของเราจะทำให้ ความสงบของจิตได้ ทำให้จิตนี้เป็นปกติก่อน จิตปกติแล้วทำให้เป็นสมาธิได้ พอเป็นสมาธิได้ ร่างกายไปเห็นกาย ถ้ามันเห็นกาย ถ้ามันเห็นโดยศีล สมาธินะ เห็นโดยศีล สมาธิ

ส่วนใหญ่คนที่ยังไม่มีพื้นฐานเวลาเห็น เห็นด้วยอุปาทาน เห็นด้วยความนึกคิด การเห็นด้วยความนึกคิดมันเห็นด้วยความสามัญสำนึกของมนุษย์ แต่ถ้าจิตเป็นปกติมันก็ไม่เสียหาย เราก็ต้องฝึกหัดของเราไปใหม่

ฉะนั้น คนเรามันนึกกายได้ใหม่ ใครบ้างนึกรูปกายไม่เป็น มนุษย์นึกถึงร่างกายเราไม่ได้ มีใหม่ ไม่มี ถ้ามันไม่มีขึ้นมา เพราะจิตมันยังไม่สงบ มันยังไม่เป็นความจริงใจ

ถ้าจิตมันไม่เป็นอย่างจริง เวลาเรานึกถึงร่างกายเรา เรานึกถึงร่างกายเรามันนึกได้เป็นภาพนึก แล้วเวลาคนที่ฝึกหัดถ้ามีวาทสนานะ ทำความสงบของใจให้มั่นคง พอใจมันมั่นคงขึ้นมาได้ นะ แล้วพอมันไปเห็นกาย โอ้โฮ! มันต่างจากที่เรานึกคนละเรื่องเลยนี่หว่า

เฮ้ย! เมื่อก่อนมันนึกก็นึกเอาอย่างนี้ นึกเอา พระพุทธศาสนา เวลากายพิจารณาาก็เห็นกายกันมาตลอด พอมันไปเห็นกายเข้าจริงๆ อู้อู้อู! มันสะท้อนกิเลส มันสะท้อนถึงกิเลส ถึงจิตได้สำนึก การเห็นกายจริงๆ โอ้โฮ! ร้อง โอ้โฮ! เลย

แล้วเราฟังมานะ ในความรู้สึกเรา เราไม่อยากจะพูด เพราะพูดไปแล้ว เพราะตอนนี้ใครๆ ก็เหม็นหน้าพระเจ๊กนี่น่าดูเลย คนอื่นผิดหมด คนอื่นผิดหมด

ไอ้ที่มันรู้มันเห็นนะ เราคิดของเราเองว่าเขารู้เขาเห็นด้วยจิตสำนึกของเขา เขาไม่ได้รู้เห็นด้วยอริยสัจ ถ้าเขารู้เขาเห็นโดยอริยสัจนะ เขาจะเป็นคนดีกว่านี้เยอะ

คนที่รู้ที่เห็นโดยอริยสัจ หนึ่งในสี่สัจธรรม มีศีลธรรม มั่นคงในพระพุทธศาสนา ถ้ารู้เห็นนะเพราะอะไร เพราะแค่จิตสงบยังระลึกถึงพระพุทธเจ้าเลย แล้วถ้าเห็นกายขึ้นมา เห็นกายมันได้เดิน ได้ใช้มรรคผลของพระพุทธเจ้า

สิ่งที่พระพุทธเจ้าปรารถนาหรือสัตว์ชนสัตว์ ที่วางธรรมวินัยนี้ไว้ แล้วเราได้ เหมือนกับเราเดินทางไปในที่ใดก็แล้วแต่ หลงป่า แล้วเรามีหนทางออกจากป่า แล้วทางเดินนั้นนะใครเป็นคนทำให้

เราหลงป่านะ หลงป่านี่ตายนะ ไม่มีอาหาร สัตว์ร้ายมันจะเอาเป็นอาหารของมัน แล้วเราไปเจอหนทางที่มันออกจากป่าได้ แล้วสะดวก มีทางออกได้ เหมือนกัน ถ้าเราเห็นกายโดยข้อเท็จจริง มันจะเห็นทางออกจากกิเลส มันจะไม่ซาบซึ่งบุญคุณพระพุทธเจ้าได้อย่างไร ถ้ามันรู้มันเห็นจริงอย่างนั้น แต่ไม่ใช่ เราคิดของเราเอง

วันนี้สารภาพต่อหน้าไมค์เลย ไอ้ที่เห็นกายๆ มหาเรา ๙๐ เปอร์เซนต์ เราไม่เชื่อ เราอยู่รู้ว่าเขาเห็นโดยอุปาทาน ไม่ได้เห็นจริงโดยมรรค แต่เราก็ฟังไปอย่างนั้นนะ เพราะอะไร เพราะเราเป็นพระ เราเป็นอาจารย์ เราก็ฟังนะ ฟัง ใครมาถาม ฟัง แต่โดยข้อเท็จจริง ไม่ใช่ ไม่เชื่อ มันไม่เป็นความจริง

ถ้าเป็นความจริง เวลาปฏิบัติ ปัจเจกตตัง สันติภูมิจิโก มันถึงเป็นความจริงของมันขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงอันนั้น นี่พูดถึงถ้าเป็นความจริงนะ

นี่เขาถามว่า อากาที่เขารู้เป็นได้มาสู่กระยะพอสมควรแล้ว นี่มันคืออะไร

ถ้ามันเป็นอะไรก็แล้วแต่ มันไม่เป็นความจริงขึ้นมา ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา หนึ่ง
มันคง คนทำความสงบของจิตได้ทำไม่มันไม่มันคง

**ดูสิ เวลาคนพิจารณา เวลาพิจารณากายจนวางกายได้ ไม่ถือมงคลตื่นข่าว ไม่
ถือนอกพระพุทธศาสนา มันคงในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ โอ้ย! มันชัดเจนของ
มันตลอด**

นี่ภาษาเรานะ ไปไหนมา สามวาสองศอก ใครจะชวนไปไหนก็ไป ใครมาลากไปไหนก็ไป

หา? เอ็งเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าหรือ เอ็งภาวนาได้สมาธิจริงกันหรือ

**ถ้าได้สมาธิได้หลักได้แก่นั่นนะ ใครจะดึงไปไหนก็ไม่ไป แล้วไม่ต้องไปหาพระก็
ได้ เจอโคนไม้ที่ไหนก็นั่งตรงนั้นก็ได้ เพราะมันจะรักษาใจของมัน มันได้หลักในหัวใจ
แล้วมันจะไปกลัวอะไร จะไปตื่นเต้นกับอะไร จะไปหวาดหวั่นกับอะไร ไม่มีทาง**

**คนเข้าถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้ว ไม่มีทางที่จะออกนอกกลุ่มนอกทาง
เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้**

แต่นี้ โอ้ยโฮ! ลูกศิษย์พระพุทธเจ้าทั้งนั้นเลยนะ มีมรรคมีผลทั้งนั้นเลยนะ อย่างกับหมา
บ้า ไปดูในกรุงเทพฯ สี พระกรรมฐานจะชนกันตายอยู่นั้น มึงมาทำไม

หลวงตาบอกว่า เทศบาลหนึ่ง เทศบาลสองไม่มีมรรคผล มีแต่กระดุกหมู กระดุกวัว
กระดุกควาย มีแต่ลามกสักการะ ไม่มีอยู่จริง นี่เวลาหลวงตาท่านพูดนะ

ทีนี้จะบอกว่า สิ่งที่เขาเป็นอยู่นี้เป็นอะไร

ที่พูดนี้เราพูดโดยสัจจะนะ ถ้าอย่างที่ว่า มีพ่อแม่หลายคนเขาเอาลูกเขามาฝาก แล้วพ่อ
แม่เขามารับมาส่ง ลูกเขานี้หัวแก้วหัวแหวน เขาไม่ให้ใครแตะะหรงก เวลามา พ่อแม่มาส่ง แล้วพ่อ
แม่มารับ นี่ไง เขาดูแลลูกของเขา เขากินยาของเขาอยู่ แล้วเขาลดยาของเขา แล้วเขาดีขึ้น

พระพุทธศาสนาเป็นที่พึ่งจริงๆ นะ แต่ถ้ามันมีโรค มันผิดปกติมาแล้ว แล้วมาเบียดบังอยู่
ในพระพุทธศาสนา แล้วก็บอกว่า “โอ้ย! พิจารณาอย่างนั้นเป็นอริยบุคคลขึ้นมา เป็นอริยเจ้า
เลย”

อริยเจ้าต้องกินยาคุมอยู่นะ ขาดยาหรือ หลุดเลยนะ

นี่ในศาสนาที่ต้องตรงนี้ เราสนใจ หลวงตาท่านบอกว่า ท่านไปไหนไปเอาหัวใจคนๆ

พระพุทธานุศาสนาก็สั่งสอนบุคคล สั่งสอนคน แล้วนี่ก็พูดเรื่องคน ๓๐ เปอร์เซนต์นี้ตัวเลขของกรมสุขภาพจิตนะ กระทรวงสาธารณสุข ไม่ได้พูดเอง ๓๐ เปอร์เซนต์ของประชากรไทยเป็นโรคซึมเศร้า โรคซึมเศร้าคือโรคอะไร ๘ เปอร์เซนต์ยังไม่แสดงอาการเพราะอายุน้อย เป็นตัวเลขของกรมสุขภาพจิต

แล้วถ้าคนที่มันเป็นที่รุนแรงแล้วมาอยู่ในพระพุทธานุศาสนา แล้วเขาบอกว่า นี่ไง ภาวนาสุดยอด เห็นกาย นี่ก็เห็นกาย “นอนอยู่เห็นกายเคลื่อนออก เตียวกายเข้ามา กายออกไป แล้วนี่มันคืออะไร”

ถ้ามันเป็นคืออะไร ที่เราพูดตั้งแต่ต้นแล้ว ๘๐ เปอร์เซนต์ เราไม่เชื่อว่าผู้นี้เห็นกายจริง ถ้าเขาเห็นกายโดยการปฏิบัติก็เห็นกายโดยอุปาทาน ไม่ใช่ความจริงทั้งสิ้น

ถ้าเป็นความจริงนะ มันก็จึ่มๆ แล้วก็เสื่อมหมด เพราะมันเข้าไม่ได้ ถ้ามันเข้าได้มันจะมีการพัฒนาการของมัน

จิตถ้ามีวิวัฒนาการ พัฒนาการ อย่างเช่นหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เวลาจิตของท่าน ท่านเห็นของท่านแล้วท่านจะเข้าป่าลึกเข้าไปเรื่อยๆ แล้วท่านจะอยู่ด้วยความสงบวิเวกของท่าน ท่านอยู่ด้วยความสุขของท่าน ท่านจะมีคุณธรรมในใจของท่าน ท่านจะมีความสุขจากความชุ่มชื่นความซึ่งใจจากคุณธรรมในใจ ใจมันพัฒนา อยู่ที่ไหนมันจะมีความสุขของท่าน ท่านถึงมีหลักมีเกณฑ์ของท่าน เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์ มาฟังเทศน์จากท่าน

ไม่มีหรอก ใต้เทศบาลหนึ่ง เทศบาลสอง ใต้กระดุกหมู กระดุกวัว ไม่มีหรอก ใต้นั้นกรรมฐานอะไรก็ไม่รู้ ไม่มี นี่พูดถึงพระกรรมฐานนะ ไม่ได้พูดถึงผู้ประพฤติปฏิบัติ ยังไม่ได้พูดถึงสังคมไทย นี่สังคมของนักรบ

เพราะพูดอย่างนี้แหละ คนเขาเกลียดขึ้นหน้ามาก ทุกคนเกลียดมาก แต่นิสัยเรามันจริง กับเท็จ ถูกกับผิด จริงคือจริง เท็จคือเท็จ

ถ้าจริงนะ นิ่ง มีหลักเกณฑ์ แล้วพยายาม จิตใจที่สูงกว่าพยายามจะดึงจิตใจที่ต่ำกว่าขึ้น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านพยายามดึงลูกศิษย์ท่านขึ้น หลวงตาต่อนท่าน ยังหนุ่ม ๆ ท่านตรวจเช็คตลอด ท่านพยายามจะดึงจิตของลูกศิษย์ขึ้น

จิตที่สูงกว่าพยายามดึงรั้งจิตที่ต่ำกว่าให้สูงขึ้น การสูงขึ้นคือสูงขึ้นด้วยการชี้ทาง การคอยเคาะสนิม การคอยกระหนาบ คือการลงปฏิภาณ การดึงให้สูงขึ้นคือลงปฏิภาณ ช้างที่ลงปฏิภาณ สัตว์ที่โดนปฏิภาณ มันเจ็บ มันกลัว มันพยายามดิ้นรน เพราะอะไร เพราะมันมีกิเลส จิตใจที่สูงกว่าเขาดึงจิตใจที่ต่ำกว่าอย่างนั้น

ฉะนั้น ความรำลือถึงความดีของหลวงปู่มั่น แต่ท่านดูด้วยคุณธรรม ท่านดูกิเลสของคน ดูการแก่ การไม่เอาไหนของสัตว์ แต่ท่านพยายามแนะนำสั่งสอนให้เราเจริญขึ้น

นี่พูดถึงว่าเขาถามว่า สิ่งที่เขาเป็น เป็นอย่างไร

วันนี้ เพราะสิ่งนี้มันฝังใจเรามานาน ฝังใจมาก แล้วหลายคนมากที่เข้ามาหาเรา “กินยาอยู่คะ กินยาอยู่คะ”

กินยาอยู่ไม่ผิดหรอก กินยาอยู่เป็นสุภาพสตรีที่ดีด้วย เพราะเราพูดความจริง จิตเราเป็นแบบนี้เราก็ต้องกินยาควบคุมของเรา เราเป็นคนจริง เป็นคนที่มีปัญหาแล้วพยายามจะแก้ไขจะรักษา มันผิดตรงไหน

ไอ้ที่ปิดไว้สิ ยิ่งปิดไว้ละ “โอ๊ย! นี่กำลังจะเป็นอริยบุคคลแล้วนะ กำลังตาลอยๆ นี่กำลังจะเป็นอริยบุคคล”

อย่างนั้นนะผิด ผิดทั้งตัวเอง ผิดทั้งสังคมว่า “นี่ไง ดูศาสนาพุทธสิ ศาสนาพุทธสอนถึงที่สุดแห่งทุกข์ ทำไมคนที่มาปฏิบัติแล้วทำไมตาลอยๆ ทั้งนั้นเลย ทำไมคนที่มาปฏิบัติแล้ว...”

พวกจิตแพทย์จะพูดมาก เหมือนหมอนวดเลย หมอนวดเขาบอกว่าไปหาแพทย์ปัจจุบัน ห้ามนวด นวดแล้วเดี๋ยวกระดูกจะหัก ใ้เวลานี้เวลาไปหาหมอนะ ห้ามภาวนา ภาวนาแล้วจะบ้า

เวลาไปโรงพยาบาลมันบอก ใ้พวกบ้าๆ ภาวนาบ้านะ แต่ไม่เห็นเลยว่าเวลาคนทุกข์ จนเข็ญใจ เศรษฐกิจบีบคั้นจนบ้า คนบ้าที่ในโรงพยาบาล บ้าจากพฤติกรรม บ้าจากความดำรงชีพ เยอะแยะเลย ใ้ภาวนาบ้านั้นมีก็เปอร์เซ็นต์วะ แต่บอกว่าภาวนาบ้า ภาวนาบ้า แล้วเขาก็ดูถูกเหยียดหยามไง นี่ไง สักคมคิดกันอย่างนั้น

แต่เราไม่เคยเสียใจ ไม่เคยอายนะ แต่เวลาความจริงๆ เป็นแบบนี้ไง เพียงแต่ว่า วันนี้คนถามมา ที่เป็นอยู่เป็นอะไรคะ ที่เขาเป็นอยู่คืออะไรครับ เห็นกายอย่างนั้นเห็นกายอย่างนี้

แล้วพอเห็นกายอย่างนั้นเห็นกายอย่างนี้บ๊ิบ คนเรานะ ก็อยากจะหาย อยากรจะดีขึ้น แล้วพอเข้ามาพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาก็สอนพิจารณากาย เขาก็พิจารณากายได้เลยนะ ได้แต่ตามที่ว่าเขารู้เห็น แล้วเขาบอก ใ้โธ! เป็นขั้นเป็นตอน เป็นอย่างนั้นเลย แล้วก็ตาลอยๆ

มันเป็นปัญหาสังคมไง ใ้คนมองว่าการภาวนาแล้วจะเสียหาย การภาวนาแล้วจะเสียหายๆ

เมื่อก่อนเราบวชใหม่ๆ เราพูดบ่อย เราไม่เชื่อนะว่าการภาวนาจะเสียหาย แต่เดี๋ยวนี้อเชื่อเชื่อเพราะอะไร เชื่อเพราะตัวเลขของกรมสุขภาพจิต ยังไม่ได้ภาวนา เขาก็กินยาอยู่แล้ว ยังไม่ได้ภาวนา เขาก็ผิดปกติอยู่แล้ว แล้วมาภาวนามันจะไปไหนล่ะ

ทีนี้ถ้ามันจะภาวนา คนจะภาวนาก็หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ คือพยายามทำความเป็นปกติของใจไว้ แล้วยากก็ควบคุมขึ้นมาจนกว่ามันจะดีขึ้น ใ้ที่ว่าใช้ปัญญา ใช้ปัญญาไปเลย เข้าทางกิเลสหมด เข้าทางจิตแพทย์ เข้าทางซึมเศร้า เข้าทางหมดเลย เพราะทางมันเป็นอย่างนั้น แล้วไปชี้โพรงให้กระรอก

ไม่ต้องชี้โพรงมันก็ไปอยู่แล้ว แล้วเวลาครูบาอาจารย์ท่านร้องมาๆ แล้วมันก็จะมาชี้โพรง แล้วก็จะลากันไป แล้วบอกว่า “ที่นี่พระพุทธศาสนานะ ลูกศิษย์หลวงปู่มันนะ นี่กรรมฐานแท้ๆ เลย ภาวนาแบบนี้ใช้ปัญญาไป กรรมฐานแท้ๆ เลย” แล้วก็เตรียมรถฉุกเฉินไว้ได้ รถฉุกเฉินรอเลย

ที่พูดนี้เราจะพูดถึงรากเหง้าปัญหาของสังคม สังคมเรามีปัญหาอยู่อย่างนี้ แล้วพระพุทธศาสนานี้มาจากความสะอาดบริสุทธิ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วิมุติสุข เป็นสิ่งที่ประเสริฐเลิศเลิศ แล้วลงมาเพื่อจะมารื้อสัตว์ชนสัตว์เพื่อสังคมของเรา

แต่ในสังคมของเรา เราเกิดมาเราติดปกติอยู่แล้ว แล้วเราจะเข้าไปสู่ความสะอาดบริสุทธิ์ อย่างนั้น แล้วเวลามันติดปกติมันก็อ้างว่าความติดปกตินี้เป็นความสะอาดบริสุทธิ์ เพราะมันหลุด มันไป

แล้วศาสนาละ แล้วศาสนาไปไหน แล้วตัวศาสนามันจะมันคงอย่างไร

นี่ไง ใต้ที่เราพูดๆ อยู่เนี่ย เพราะอะไร เพราะอย่างนี้เสียเราชาวกับดำ ถูกกับผิด ผิดคือผิด ถูกคือถูก แล้วเราจะทำให้มันดีขึ้น ทำให้มันถูกต้อง แล้วที่อย่างนี้ก็พยายามจะสงวนรักษา ตัวเองไม่ให้ใครเข้ามาแอบอ้าง ไม่ต้องมาสอนแทนกู ไม่ต้องมาสอน ไม่ต้องมาชี้หน้า

ปัญหารากเหง้าสังคมมันมีของมันอยู่แล้ว ปัญหาของคนภาวนาก็มีของมันอีกเรื่องหนึ่ง แล้วจะมีอะไรมาวุ่นวายกับมันอีก

นี่พูดถึงว่า เขาว่าที่เขาเป็นมา เป็นมาอย่างไร จึงขอกราบเรียนถามท่านอาจารย์ดังนี้ว่า มันคืออะไร แล้วผมควรทำตัวอย่างใดต่อไปครับ

ถ้าจะภาวนานะ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ กลับมาให้เป็นปกติซะ กลับมาให้เป็นปกติ แต่ที่นี้คนเรา หนึ่ง คำว่า “ปกติ” มันเหมือนกับไม่มีอะไรเลยใจ แต่ความจริงนั้นนะสุดยอดเลย

ความเป็นปกติคือจิตมันสมบูรณ์ของมัน

แต่นี้จิตมันไม่มี แห่งแล้ง เหมือนภาชนะที่ไม่มีอาหาร ว่างเปล่า แต่ภาชนะมีอาหารเต็ม นี้ก็เหมือนกัน ถ้าความสุขสงบคือจิตมันสมบูรณ์ของมัน ในแก้วน้ำ น้ำเต็มแก้ว ไม่ใช่แก้วเปล่าๆ ไม่มีน้ำ แล้วก็บ๊อบคอคแตกกันไป อะไรก็ไม่รู้

ทำกลับมาให้เป็นความปกติ หายใจเข้านี้กพุท หายใจออกนี้กโ ให้มันปกติ ให้มันสุดยอด นี้ก็สุดยอดแล้ว สุดยอด

สุดยอดที่ว่า หนึ่งใน พ้นจากความเจ็บไข้ได้ป่วย พ้นจากความทุกข์ พ้นจากการเสียทรัพย์ พ้นจากการวิตกกังวลในครอบครัว มึงกลับมาเป็นปกตินี้สุดยอด ไม่ต้องเป็นพระอรหันต์หรอก ไม่ต้อง...ให้มึงกลับมาเป็นปกตินี้แหละ

ศาสนานี้เป็นที่พึ่งของสังคม แล้วถ้ามีสิ่งใดต่อไป เราจะภาวนาต่อไป หากครูบาอาจารย์ที่ดี แล้วพัฒนาของเราขึ้นไป ถ้ามันเป็นไปได้นะ นี่พูดถึงว่าถ้าทำได้ ถ้าเป็นปกติได้ให้ทำแบบนี้

เขาบอกว่าเขาควรทำตัวอย่างใด

เราบอกว่า ไม่ต้องอาย เพราะว่าหมอมาศึกษามาเพื่อรักษาคน เราก็เป็นคนคนหนึ่ง เราไปหาจิตแพทย์เลยคุยกับเขาเลย แล้วเขาจะวินิจฉัยเลย แล้วถ้ามันไม่เป็น มาหาหลวงพ่อก็ได้เลย บอกว่า นี่เขาภาวนาเก่ง หลวงพ่อเข้าใจผิด

ทุกคนต้องการคนเก่ง ทุกคนต้องการคนดี สังคมไหนบ้างไม่ต้องการคนเก่ง สังคมไหนบ้างไม่ต้องการคนดี แต่ต้องให้มันดีจริง อย่าดีต่อแหล เอวัง